Fart de Junts

Opinió | 01/04/2026 | 19:30

Crítica a les lliçons de lideratge d'un partit assenyalat per la seva responsabilitat en el rumb polític de Catalunya

Estic fart de Junts. Especialment quan donen lliçons. A la sessió de control del passat 18 de març, la nova presidenta del grup parlamentari, Mònica Sales, va dir: "Quin fracàs, quin fracàs! I quin desori! Quina irresponsabilitat, quina inestabilitat i quin espectacle!", en al·lusió a la retirada dels pressupostos per la pressió d'Esquerra.

"El país no es pot permetre aquest vodevil. Ha tornat el fracàs del Dragon Khan. Avui ha presumit de responsabilitat i d'estabilitat i ni una cosa ni l'altra", va afegir. Fins i tot va acusar Salvador Illa de portar "el país al col·lapse".

Després encara va fer un repàs: "De quina estabilitat parla, president? De l'estabilitat dels trens, de l'estabilitat dels mestres, dels pagesos, dels metges? Retira els pressupostos, però no retira els problemes del país. Té els docents i els metges al carrer, els usuaris de Rodalies tirats a les andanes, la classe mitjana ofegada a impostos".

I finalment es va queixar que “no hi ha prou propaganda per tapar tanta incompetència. Han tornat a pensar en els partits i no en el país. Ho vam veure amb la investidura i ara amb el despropòsit dels pressupostos. Amb la retirada dels pressupostos té l’oportunitat i la responsabilitat de rectificar. Pel bé del país, president, rectifiqui el seu fracàs”.

A la tarda, en la compareixença del president de la Generalitat sobre la situació de col·lapse que pateix Catalunya, va tornar-hi.

Llavors va parlar de “desgavell”, d’“espectacle lamentable”, del “pitjor moment” i de “fracàs”. Déu em guardi de defensar Salvador Illa, malgrat la meva condició d’agnòstic, perquè certament té el país cap per avall i ja és prou gran per defensar-se sol. Tanmateix, que Junts parli de “col·lapse” és per llogar-hi cadires.

I ells? Que no tenen cap responsabilitat? A les darreres eleccions ja es van presentar amb el lema “Catalunya necessita lideratge”. A més de “necessita la independència” —que, curiosament, anava en segon terme—, “un bon govern”, “viure en català” o “fer-se respectar”. Tot eren indirectes al govern de Pere Aragonès que, d’altra banda, tampoc defensaré. En resum: nosaltres sí que en sabem. No endebades, ambdós partits van trencar peres l’octubre del 2022.

Però ells, precisament ells? Els màxims responsables del desori o d’haver deixat un país literalment trinxat? Un dia, abans d’una sessió de control, em vaig trobar Artur Mas al lavabo del Parlament i li vaig preguntar:

—President, vols dir que anem bé?

—Què vols dir?

—“En política no es poden fer guerres que no pots guanyar”, li vaig etzibar.

Em temo que no va entendre el missatge perquè va seguir endavant.

Va fer un torcebraç a l’Estat i el vam perdre. Tots els catalans. Fins i tot els que érem crítics o escèptics amb la transició nacional, com la van anomenar. Com a president, ens representava a tots.

Sales va insistir que Illa estava “embriagat de propaganda” i que “no veu la realitat”. El procés mateix va ser, amb l’ajut inestimable de TV3 i mitjans afins, una realitat paral·lela, un món virtual, una dimensió desconeguda.

Companys, el 6 d’octubre de 1934, Companys es va quedar al Palau. Li van caure 30 anys, però després el van amnistiar. La resta és coneguda. Puigdemont, en canvi, va fugir cames ajudeu-me. Turull i Romeva se’n van assabentar per la premsa. Rull va anar a fer el paripé al despatx.

Aquests, aquests són els mateixos que es vanten ara de “lideratge”. Els que han portat Catalunya al “col·lapse generalitzat”, per emprar una expressió de la mateixa Mònica Sales.

Autor: Xavier Rius

https://gironanoticies.com/noticia/292626-fart-de-junts.htm